

Arrest

nr. 133 610 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 februari 2014 heeft verzoeker in zijn hoedanigheid van partner van een Belgische onderdaan een aanvraag (bijlage 19ter) ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 augustus 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris)

een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ..’ Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 12,11.2013: dit document is te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene, Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) Art. 40bis § 2, 2° Vreemdelingenwet luidt: “§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen : a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond : - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; b) met elkaar komen samenleven; c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar; d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon; e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek. f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.” De Staatssecretaris weigert de afgifte van een verblijfskaart om reden dat verzoeker niet zou aantonen een duurzame en stabiele relatie te

onderhouden: “ De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij voor de aanvraag als partners gedurende één jaar ononderbroken hebben samengeleefd, of dat zij elkaar voor de aanvraag ten minste twee jaar kenden, en elkaar drie maal ontmoet hebben, en deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. “ De Staatssecretaris geeft aan de opsomming van art. 40bis § 2, 2°, a° aldus een limitatief en bindend karakter. Uit de bewoordingen van de Wet kan echter niet worden afgeleid dat deze opsomming beoogd wordt bindend of exhaustief te zijn. Noch uit de bewoordingen van het kwestieuze artikel, noch uit de opbouw van het artikel kan dit worden afgeleid. De eerste zinssnede luidt als volgt: “a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.” Deze zinssnede (vnl. “bewijzen een naar behoren geattesteerde...”) verleent de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid in zijn oordeel nopens het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Door zich louter te verlaten op de criteria (ten exemplatieve titel) genoemd in het kwestieuze artikel schendt de Staatssecretaris het art. 40bis §2, 2° en de hem daarin verleende discretionaire bevoegdheid.”

2.1.1. Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet dat ook van toepassing is op partners van Belgische onderdanen (cf. art. 40ter van de Vreemdelingenwet) is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

2.1.2. In de bestreden bijlage 20 wordt vastgesteld dat de bij de aanvraag voorgelegde verklaring van wettelijke samenwoning en de ongedateerde foto's niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie in voormelde zin aantonen.

2.1.3. Verzoeker betoogt dat verweerder een bindend en limitatief karakter heeft gegeven aan de bewijsvoering inzake een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat uit deze laatste wetsbepaling niet kan worden afgeleid dat de erin vervatte opsomming exhaustief beoogt te zijn. Verzoeker is dan ook van mening dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid verleend door voormelde wetsbepaling heeft miskend. De wetgever heeft in artikel 40bis, §2, 2°, a) van de Vreemdelingenwet een duidelijk kader geschapen omtrent de mogelijkheden om het duurzaam en stabiel karakter van een relatie aan te tonen. De discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij wordt in deze echter niet uitgesloten. Het staat de aanvrager vrij alle stukken en elementen over te maken die naar zijn oordeel het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aantonen. Er is immers geen reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd. De verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken. Voor zover verzoeker van oordeel is dat de in artikel 40bis, §2, 2°, a) voorziene drie manieren waarop het duurzaam en stabiel karakter van de relatie kan worden aangetoond, niet exhaustief is, ziet de Raad niet in welk belang hij bij zijn kritiek heeft, aangezien hij op geen enkele wijze aannemelijk maakt waarom in zijn concrete situatie alsnog het bewijs van een duurzame en stabiele relatie op een andere grond had moeten worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In het tweede middel werpt verzoeker op: “*schending van de materiële motiveringsverplichting iuo. schending van art. 8 EVRM*”

Verzoeker betoogt als volgt:

“(...) Art. 8 EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het gezinsleven; het toepassingsgebied strekt zich niet enkel uit tot geïnstitutionaliseerde relaties (huwelijk of wettelijke samenwoning), doch viseert het effectieve gezinsleven (“effective family life”).

In casu kan redelijkerwijze het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en mevr. [D.] niet betwist worden. Dit blijkt genoegzaam uit: - De wettelijke samenwoning; - De duurzame feitelijke samenwoning; - De overgelegde foto's; Het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven. Immers, betekent het bevel de verplichting voor verzoeker

om het gezinsleven te beëindigen en terug te keren naar Servië. Van mevr. [D.] kan redelijkerwijze niet verwacht worden dat zij verzoeker naar Servië volgt; zij staat in voor de opvoeding en het onderhoud van haar minderjarige zoon [R.], die schoolgaand is. In de bestreden beslissing ontbreekt overigens elke afweging in het licht van art. 8 EVRM (bijv. nopens de proportionaliteit van het BGV), niettegenstaande het effectieve gezinsleven dat uit de bijgebrachte stukken blijkt.”

2.2.1. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.2.2. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduimd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht als partner van een Belgische onderdaan. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker deze voorwaarden niet vervult.

2.2.3. Verzoeker voert aan dat er niet kan worden verwacht dat zijn partner hem naar Servië volgt daar zij instaat voor de opvoeding en het onderhoud van haar minderjarige zoon die schoolgaand is. Er wordt opgemerkt dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat het gezinsleven in zijn land van herkomst bijzonder moeilijk is. Verzoeker, die op 9 november 2012 bij het stadsbestuur melding maakte van een voorgenomen huwelijk met een andere Belgische onderdaan dan zijn huidige partner, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn huidige partner te blijven met wie hij op 23 april 2013 een eerste verklaring van wettelijke samenwoning aflegde, die nadien werd stopgezet om vervolgens op 12 november 2013 opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn Belgische partner. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA